

T.C.
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
İLETİŞİM VE TASARIM ANABİLİM DALI
İLETİŞİM SANATLARI VE TASARIM BİLİM DALI

**TELEVİZYONDA ŞİDDET ÜZERİNE
BİR MEDYA ELEŞTİRİSİ - KÖR DÜŞÜNCELER
STOP MOTION CANLANDIRMA FİLMİ**
Yüksek Lisans Tezi

Tezi Hazırlayan:
Haniyeh AEINI

İstanbul, 2016

T.C
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
İLETİŞİM VE TASARIM ANABİLİM DALI
İLETİŞİM SANATLARI VE TASARIM BİLİM DALI

**TELEVİZYONDA ŞİDDET ÜZERİNE
BİR MEDYA ELEŞTİRİSİ - KÖR DÜŞÜNCELER
STOP MOTION CANLANDIRMA FİLMİ**
Yüksek Lisans Tezi

Tezi Hazırlayan:
Haniyeh AEINI

Öğrenci No:
130784015

Danışman:
Doç. Barış Atiker

İstanbul, 2016

YEMİN METNİ

Yüksek Lisans Projesi olarak sunduğum “Televizyonda Şiddet Üzerine Bir Medya Eleştirisi - Kör Düşünceler Stop Motion Canlandırma Filmi” başlıklı bu çalışmanın, bilimsel ahlak ve geleneklere uygun şekilde tarafımdan yazıldığını, yararlandığım eserlerin tamamının kaynaklarda gösterildiğini ve çalışmamın içinde kullandıkları her yerde bunlara atıf yapıldığını belirtir ve bunu onurumla doğrularım.
20/06/2016

(İmza)

Aday: Haniyeh Acini

T.C.
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜ
TEZLİ YÜKSEK LİSANS SINAV TUTANAĞI

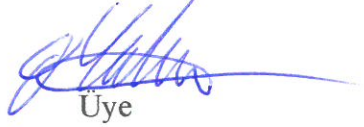
25/05/2016

Enstitümüz *İletişim ve Tasarım* Anasanat dalı *İletişim Sanatları ve Tasarımı* Programı yüksek lisans öğrencilerinden **130784015** numaralı **Haniyeh AEINI'nin** "*Beykent Üniversitesi Lisansüstü Eğitim - Öğretim Yönetmeliği*"nin ilgili maddesine göre hazırlayarak, Enstitümüze teslim ettiği "*Televizyonda Şiddet Üzerine Bir Medya Eleştirisi – Kör düşünceler Stop Motion Canlandırma Filmi*" konulu tezini, Yönetim Kurulumuzun 19.04.2016 tarih ve 2016/16 sayılı toplantısında seçilen ve Ayazağa Yerleşkesinde toplanan biz jüri üyeleri huzurunda, ilgili yönetmeliğin (c) bendi gereğince (60) dakika süre ile aday tarafından savunulmuş ve sonuçta adayın tezi hakkında ~~oyçokluğu/oybirliği~~ ile **Kabul/Red** veya **Düzeltilme** kararı verilmiştir.

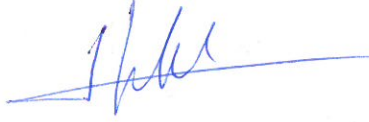
İşbu tutanak, 4 nüsha olarak hazırlanmış ve Enstitü Müdürlüğü'ne sunulmak üzere tarafımızdan düzenlenmiştir.

Danışman
Doç. Barış ATİKER
(Beykent Üniversitesi)

Üye
Doç. Celal Oktay YALIN
(Beykent Üniversitesi)

Üye
Doç. Hatice ÖZ
(Işık Üniversitesi)

Adı ve Soyadı : Haniyeh Aeini
Danışmanı : Doç. Barış Atiker
Türü ve Tarihi : Yüksek Lisans, 2016
Alanı : İletişim Sanatları ve Tasarım
Anahtar Kelimeler : Medya, Televizyon Programları, Medyada Şiddet.

ÖZ

TELEVİZYONDA ŞİDDET ÜZERİNE BİR MEDYA ELEŞTİRİSİ KÖR DÜŞÜNCELER STOP MOTION CANLANDIRMA FİLMİ

Günümüzde televizyon, insanların hayat tarzlarına doğrudan yön veren etkili ve önemli bir medyadır. Televizyon ekranlarında her geçen gün artan şiddet ögesi, komediden dramaya, gündüz kuşağı kadın programlarında, haberlerde, yarışma programlarında ve hatta dizilerde kendini ön plana çıkartmaktadır. Sahte yaşamlara özendiren, kolay yoldan zengin ve ünlü olmayı yücelten, kavga ve şiddet ile dikkat çekmeye çalışan bir yayıncılık anlayışı, şiddetin gittikçe sıradanlaşan ve hatta normal kabul edilen bir olgu haline geldiği problemini doğurmakta, özellikle aile içi ve toplumsal şiddet vakalarının azımsanmayacak derecede artmasıyla sonuçlanmaktadır.

Bu çalışmada televizyonun aile birlikteliğini bozan ve özellikle genç bireyleri şiddete özendiren yapısına eleştirel açıdan yaklaşırken, kitap okumanın sembolize ettiği kültürel aydınlanmanın problemin esas çözümü olduğu vurgulanmak istenmiştir. Stop Motion tekniği ile üretilen canlandırma filmi herkesin anlayabileceği bir görsel üslup ve kurguyla hazırlanarak çalışmanın mesajını vermektedir.

Name and Surname : Haniyeh Aeini
Supervisor : Assoc. Prof. Barış Atiker
Degree and Date : Master, 2016
Major : Communication Arts and Design
Keywords : Media, Television Programs, Violence in Media.

ABSTRACT

A MEDIA CRITISM ABOUT VIOLENCE ON TELEVISION BLIND MINDS STOP MOTION ANIMATION FILM

Today's television is still a very effective and important media which dominates human lives directly. The violence on TV is increasing day by day and coming into prominence with tv shows from comedy to drama, morning shows for women, news, game shows and soap operas. Corrupted and incentive broadcasting such as showing fake lives of famous people, easy and illegal ways to fame or wealth and conspicuous fights are causing a great problem as violence becoming a norm and even unimportant issue for humans, also resulting as increased number of violent incidents in family and public lives.

This work aims to criticize the violence on tv which breaks the family relations and drives the youngster into severity, while proposing cultural enlightenment is the only solution as symbolized with reading books. The animation made with stop motion technique simple emphasizes the message with an easy to understand look and storytelling for everyone.

İÇİNDEKİLER

Sayfa No.

ÖZ

ABSTRACT

ÇİZİMLER LİSTESİ.....iii

FOTOGRAFLAR LİSTESİ.....iv

GİRİŞ.....1

1. MEDYA VE ŞİDDET

1.1. Şiddet Estetiği.....2

1.2. Şiddet ve Hafıza.....3

1.3. Medyada İdeolojik Şiddet.....3

2. MEDYA VE AİLE

2.1. Medyanın Çocuklar Üzerindeki Etkisi.....7

2.2. Realite Programları.....7

2.3. Dramatik Programlar.....8

2.4 Haber Bültenlerinde Şiddet.....9

3. PROBLEMİN TANIMI

3.1. Medya Histerisi ve Korku Kültürü.....10

3.2. Medyada Şiddete Karşılık Vermek.....11

4. ‘KÖR DÜŞÜNCELER’ STOP MOTION CANLANDIRMA PROJESİ

4.1. Kullanılan İmge ve Metaforlar.....14

4.2. Canlandırma Filminin Ana Mesajları.....15

4.3. Çekim Hazırlıkları.....	19
4.3.1. Story Board.....	20
4.3.2. Çekim Planı.....	23
4.3.3. Kamera Açılırları.....	23
4.3.4. Montaj Ve Gorsel Efektler.....	25
4.4. Senaryo	27
KAYNAKÇA.....	28

ÇİZİM LİSTESİ

	Sayfa No.
Çizim 1. Story Board Çalışmaları	22
Çizim 2. Çekim Planı Çalışması	23

FOTOĞRAFLAR LİSTESİ

	Sayfa No.
Fotoğraf 1. Sahneleri Farklı Açılardan Çekim Görüntüleri	24
Fotoğraf 2. Efektler Eklendikten Önce Ve Sonra Görüntüleri	25
Fotoğraf 3. Keying İşlemi Sonrasında Olumsuz Ve Olumlu Sonuç Veren Sahneler	26

GİRİŞ

Medyada sunulan şiddet, yarattığı etkilerle insanların hayatlarında psikolojik olarak iyileşmeyen yaralar bırakmakta, özellikle çocuklar ve gençlerde etkisi çok daha ağır olmaktadır. İnsanların duygularını, korkularını, özgüvenlerini, davranışlarını etkileyen televizyon programları ve diziler birer ideolojik taciz olarak görülmektedir. Bu etkiler önce bireyler üzerinde, daha sonra da aile ve toplumsal yapılarda kendini göstermektedir.

Televizyonda her zevke göre hazırlanmış dizi ve programlarda renkli ve büyüleyici gibi sunulan hayatlar, her ne kadar gerçeklikten uzak olsa da özellikle bu tür yapımlara ilgi duyan gençleri, hızlı ve kolay şöhrete, paraya ve güce ulaşma beklentisi içine sokmaktadır. Bu durum aile içi ilişkilerin zayıflamasına ve gençlerin şiddete ve suça eğilimine neden olmaktadır.

Bu proje özellikle küçük yaşta izleyicilere televizyonun ve bilinçsizce tüketilen bu programların olumsuz etkilerini sinematik bir estetikle anlatmayı ve kitap okumanın sadece bireysel değil toplumsal aydınlanmanın da temelinde yattığı bir çözüm olarak sunmayı amaçlamaktadır.

1. MEDYA VE ŞİDDET

Çoğu insan polisiye bir programı, bir korku filmi veya her hangi bir şiddet sahnesi içeren filmi hatırlamakta zorlanmaz. Şiddet yüzyıllardır hikaye anlatımında önemli bir yer almaktadır. Masallar çocukları, yetişkinlerin söylediği gibi davranmadıkları takdirde karşılaşacakları şiddet dolu sonuçlar konusunda uyarır. Muazzam tablolar ve anıtlar insanlık tarihini şiddet tasvirleriyle kaydeder. Günümüzde herkesin evinde bulunan televizyon, şiddet sahnelerini öne çıkararak toplumun hayatına yön vermektedir. Herhangi bir gazete ve televizyon kanalını açtığımızda, ya şiddet içeren bir görüntü yada şiddet içerikli (medya hakkında) bir hikaye ile karşılaşılmaktadır.

Televizyon yaşamın hem başlangıç hem de son yıllarını sarmalayan merkezi kültürel etki kaynaklarından biridir. Çocuklar okumaya ve yazmaya başlamadan önce televizyonla karşı karşıya kalmaktadır. Araştırmalara göre bir genç 18 yaşına gelene kadar 200,000 simülasyon şiddet hareketi ve 16,000 öldürme sahnesi görmektedir (Trend, 2007, s.14).

1.1. Şiddet Estetiği

İnsanlar gerçek olmadığı için medyada görünen şiddetten zevk alırlar. Resmin estetiği onu büyüleyici ve hatta güzel kılar. Şiddet içeren filmler, izleyicilerin gerçek olarak kabul etmeye başladıkları bir dizi ince aygıt kullanırlar. Çoklu kamera sinematografisi aksiyonu pek çok açıdan ve perspektiften kaydeder, hızlı montaj gerçeğin, hareketin ve heyecanın algılanışını artırır, yavaş çekim parçaları dikkati sahneye çeker ve gerçeklik yanılsamasını artırır, Foley stüdyo ses efektleri ve müzik, heyecanı iyice yükseltir. Bunların tümü, Stephen Prince'in "şiddetin stilistik yorumu" olarak tabir ettiği kavrama katkıda bulunmaktadır. Sam Peckinpah'ın stilistik gösterileri hakkında yazan Prince, montaj yapımının üç bölümlü sürecini anlatır:

Normal tempolu bir dizinin bütününün arasına görece basit, yavaş çekim kesmeler sokulması, bir montaj eserinde radikal zaman mekan çarpıtmalarıyla çoklu aksiyon çizgilerinin yapay olarak üst üste bindirilmesi ve izleyicinin psikolojik ve sosyal gerçekleri bilişsel olarak anlamaya yönlendirildiği Eisenstein'ın entelektüel kurgu fikrine yaklaşan montajlar.

İnsanlar şiddet görüntüleri görmek istedikleri için, şiddeti kullanan eserler birer meta haline gelmiştir. Kişi ister talebi ister arzı suçlasın, medyada şiddet piyasası sağlam, güçlü olmaya ve büyümeye devam etmektedir. İnsanlar medyada şiddeti genellikle yanlış nedenlerle sevmektedirler. Şiddet hemen ilgi çeker ve filmlere, televizyon programlarına ve yarışmalara çeşni katar (Trend, 2007, s.157).

1.2. Şiddet ve Hafıza

Medyada şiddet, yapılabilecek kötü şeyleri hatırlamamıza yardımcı olur. İnsanların edindiği bilgilerin hızlı olduğu ve büyük miktarının yaşanan an dışında her şeyi bastırdığı bir dönemde bu çok önemlidir. Suçların, savaşların ve felaketlerin sansasyonel ayrıntılarına odaklanan haberler, hikayelerin arka planını ya da geçmişini açıklayacak zamanı çok nadiren bulabilmektedir.

Susan Sontag'ın dediği gibi, "Hatırlamak etnik bir eylemdir, içinde ve dışında etnik bir değer barındırır. Hafıza, acı bir biçimde ölümlerle aramızdaki tek bağlantıdır."

1.3. Medyada İdeolojik Şiddet

Medyada sunulan şiddet, fiziksel açıdan ele alınmış ve büyük oranda televizyon örneğinde incelenmiştir.

Televizyonda sunulan şiddetin korku, saldırganlık, duyarsızlık vs. sonuçlar doğurduğu, sadece şiddet olarak ele alınmayıp, insanlarda kişisel güvensizlik yarattığı ve

dünyanın tehlikeli algılanmasına neden olduğu ortaya konmuştur. George Gerbner fiziksel şiddetin sunumunun gerisinde endüstrinin kar kaygısına vurgu yapmakta ve televizyonun, endüstrinin kültürel kolu olduğunu önermektedir. Ona göre, televizyon, günümüzde orta çağdaki kilisenin yerini almıştır.

Medyada sunulan şiddet fiziksel olmanın yanısıra psikolojik tacizi de içermektedir. Medyanın ideolojik şiddetini ortaya koymak için, Marks ve Engels'in düşünceleri ve ideolojiye yaklaşımlarıyla işe başlanabilir. Marks'a göre, maddi yaşamın üretim biçimi, genel olarak toplumsal, siyasal ve düşünsel süreci koşullandırmaktadır.

İnsanların varlıklarını belirleyen bilinçleri değildir; aksine onların toplumsal varlıkları bilinçlerini belirlemektedir. Medyada ideolojik şiddete ilişkin örnekler olarak;

Bir televizyon kanalında yer verilen bir yarışma programına annesiyle (Semra Hanım) birlikte katılan Ata Türk isimindeki kişi medya tarafından son derece popüler hale getirilmiştir. Kendisi gibi yarışmaya katılan bir kadın ile evlenmesine annesi şiddetle karşı çıkmıştır. Birbirlerini sevdiklerini söylemelerine karşın evlilik gerçekleşmemiştir. Daha sonra aynı kişi bir otel odasında ölü bulunmuştur. Annesi oğlunun şehit olduğunu ileri sürmüş tabutuna Türk bayrağı sarılmıştır. Bu olayın verdiği iki anlam şu şekildedir:

- 1- Ey bağımlı kesimdekiler, bakın cenazesi bile, şehitlere nasip olacak biçimde kaldırıldı. Var olan sıkıntılarınızı düşünmeyin, şans ve şöhret bir gün sizi de bulabilir (yarışmalar, yaşamın yarışmadan ve şanstın ibaret olduğunu ve kazanan olacağını söyler), zengin ve popüler olabilirsiniz, uğrunda ölmeniz gerekse bile.
- 2- Ey bağımlı kesimdekiler, bakın o bir otel odasında ölüsü bulundu; bu yaşam size göre değil.

İkinci mesajı alanlar, kendi hallerine “şükrederler”. Birinciye alanlar ise, bir heves ile beklerler. Ama, deyim yerindeyse, ikisinde de “aynı kapıya” çıkmaktadır; bağımlı kesimdekiler kendilerine yaşatılan yaşama karşı olan kırgınlıklarını, kızgınlıklarını bir süre de olsa bir kenara atabilirler.

Bu değerlendirmenin bir benzeri, ölüm noktasında olmasa da, o dönemlerde dayak ve tecavüz sorunlarıyla gündeme gelen mankenler için de yapılabilir: “Ey bağımlı kesimdeki kızlar, siz de bir gün manken olabilirsiniz, sorunlar olsa da ünlü olacaksınız ya da bakın onların başına neler geliyor, bu yaşam size göre değil” . “Bakın onlar da dayak yiyebiliyor, tecavüze uğrayabiliyor” mesajını da vermektedir.

Başka bir örnek, yayınlandığı dönemde izlenme rekorları kıran, üzerinde yoğun tartışmalar yapılan, şiddet dolu sahneleri bulunan “Kurtlar Vadisi” dizisinden verebiliriz:

- 1- Ey bağımlı kesimdekiler, yasal yollardan kendinize bir statü elde edemiyorsanız üzülmeyin. Yasal olmayan yollardan da sağlayabilirsiniz. Hele bir de, meşru kurumlar adına bu işi yapıyorsanız, her şey sizin için meşrudur.
- 2- Ey bağımlı kesimdekiler, yasal olmayan yollar sizin için uygun değildir, bakın neler neler oluyor. Bu yaşam sizin için tehlikelidir; var olan yaşamınız sizin için en uygun olanıdır.

Birinci mesajı alanlar, yasal olmayan yollardan kendini ve kendisiyle birlikte olanların elindeki baskı aygıtlarını bitirebilir. İkinciye alanlar ise, en fazla gelirinin yetmediğini konuşacaktır. Ama ikisinin de sonucu aynı: bağımlı kesimdekiler kendi çıkarlarının aksi yönde edimde bulunmuşlardır (Özer, 2010, s.523).

2. MEDYA VE AİLE

Medya, özellikle televizyon aracılığıyla doğrudan aileleri etkilemektedir. Günümüzde çocuklar ve gençler giderek çok daha az kitap okumakta ve okumanın kazandırdığı odaklanma, okuduğunu zihninde canlandırma ve yeniden değerlendirme gibi becerilere sahip olamamaktadır. Bedensel oyunlara dalan çocuklar oyun bitince durabilirken teknolojik araçlarla adeta transa gecen çocukların ekrandan koparılması nerdeyse imkânsız hale gelmektedir.

Psikologların araştırmasına göre bu araçlar, beynin haz, keyif ve bağımlılık hormonu olan dopamin maddesinin salgılanmasına yol açmakta ve kullanıcılar, alkolikler gibi ekrandan kopamayıp bağımlılık geliştirmektedir. Hızlı dopamin salgısını, hızlı dopamin düşüşü izlemektedir. Bu da bağımlılığın olumsuz etkilerini yüzeye çıkartan ve doğrudan kişinin yaşamını kökten etkileyen bir durumdur.

Medya ailenin anne ve baba rolünü doğrudan etkilenmektedir. Örneğin ev hanımları genellikle evde diziler, kadın programları, yarışmalar izlemektedirler. Böyle bir ailede genellikle kadınlar gün boyunca izlediklerinin etkisi altında kalarak dizilerdeki zengin kadın rolleri gibi olmak isterler ve onlardan rol çalmaya çalışırlar veya hayattan beklentileri farklı olup diğer türlü yaşamak isterler,

Televizyonlarda her zevke göre dizi ve program olduğu için artık aile fertlerinin odalarında birer televizyon bulunmaktadır o yüzden aileler giderek uzaklaşmakta ve birbiriyle az konuşup hiç bir şey paylaşmamaktadır. Artık yemekler de beraber yenmemekte ve sohbet edilmemekte, aile fertlerinin birbirleriyle olan ilişkileri iletişim kopukluğu nedeniyle gergin bir hal almaktadır.

2.1. Medyanın Çocuklar Üzerindeki Etkisi

Medyada yansıtılan şiddet özellikle çocuklar ve gençler üzerinde olumsuz etkiler yaratabilmektedir. Araştırmalara göre, televizyonda çocukların en çok seyrettikleri saatlerde gösterilen filmlerdeki şiddet oranının yüzde 33.1 olduğu, en yüksek düzeyde yaralama ve vurma olmak üzere, fiziksel şiddetin gösterildiği bulunmuştur.

Davranış, tutum ve değerler açısından önemli insan figürlerinin model olarak alınarak, taklit edilmeye çalışılması, bu kişinin özelliklerini içselleştirerek kendine mal etme anlamına gelen “model alma” konuyla ilgili en temel kavramlardan biridir.

Çocuklar ve ergenler, model alma ve sosyal öğrenme yolu ile televizyonda izledikleri diyalogları, sözleri, tutum ve davranışları taklit etmekte ve öğrenmektedirler. Medyadaki kahramanlarla özdeşleşerek, onlar gibi konuşmaya, onlar gibi davranmaya, onlar gibi var olmaya çalışmaktadırlar. Şiddet ve saldırganlığı bir “sorun çözme” yönetimi ya da “kendini ifade etme” yolu olarak benimsemeye başlamaktadırlar. Medyada, olumsuz düşünce ve davranışları olan kişilerin kahraman olarak sunulması, çocuk ve gençlerin bu kahramanlara hayranlık duymasını artırmakta, bu idealize edilen karakterlerle özdeşim yapma süreçlerini tetiklemektedir (Özer, 2010, s. 410).

2.2. Realite Programları

Terörizm kavramı şiddet tehdidini insanlar için daha kabul edilebilir hale getirdiyse, realite programları da daha sıradan şiddet çeşitlerini farklı şekillerde "gerçek" görünür hale getirmiştir. Ekonomik bağlamda, realite programlarının maliyeti, senaryo, oyuncu ve özenli yapım hazırlıklarını kullanan diğer programlara nazaran programlardan çok daha ucuzdur.

Bu programlara bir örnek olarak Survivor’da meydan okuma, küfür etme, tehdit etme, hatta fiziksel şiddet içeren sahneler barındırmaktadır. Bu programların en

cezbetici yanı, izleyicilerin ekrandaki aktör olmayan katılımcılarla bağlantı kurabilmeleri ve bir dizi senaryosuz olay izlediklerine inandırılmalarıdır (inanmalarıdır).

Realite televizyon programlarında yayınlanan olayların eşzamanlı ve gerilim dolu hareketler olarak görünmeleri için büyük oranda planlanmış ve çoğunlukla daha önceden defalarca tekrarı yapılmıştır.

Realite programlarında dram etkisini yaratmak için ağlama sahneleri, bitkinlik hissi, birbirinin arkasından konuşma vs. gibi duygusal ağırlıkta olan sahneler kullanılmaktadır (Trend, 2007, s.134).

2.3. Dramatik Programlar

Polislik, avukatlık ve doktorluk gibi meslek dalları, insanlar üzerinde belli otorite kullanması nedeniyle bir çok izleyicide merak uyandıran üç meslektir. İlgili programlarda bulunan karakollar, hastaneler ve mahkemeler de bir çok insanın yalnızca sıkıntı ve kiriz zamanında gördükleri yerlerdir.

Televizyon hikayeleri başlamadan önce bile izleyicide gizli bir teşhircilik arzusu ve merak uyandırır. Mesela şiddet içeren bir dizide, şiddet içeriğinin çok ötesindedir, tasvir edilen şiddet sahnesi öyle biçimlendirilmiş ve süslenmiştir ki gerçek dünyada da insanların canını yakan şiddete benzemez bir hal almıştır.

Suç içerikli tv programlarında verilen etki bazı şartlarda şiddetin haklı olduğunu göstermektedir. Toplumun önyargılı ve ikiye bölünmüş adalet algısı bazen hukukun da ulvi nedenlerle çiğnenebileceğini ve bunun bazı durumlarda haklı olabileceği gerçeğiyle yüzleşmemizi sağlar. Örneğin bir tecavüzcüye linç girişimi gibi durumların gösterildiği programlar sık sık tehdit ya da tehlike altında olduklarında normal vatandaşların da şiddet kullanabileceğini göstermektedir (Gerbner, 2014, s.191).

2.4. Haber Bültenlerinde Şiddet

Her akşam haber programlarında, terörizm, savaş ve cinayet, adam kaçırma ve çocuk tacizi gibi haberler sunulmaktadır. Televizyon haberciliği, ticari gazeteciliğin geleneksel “kan varsa haber var” sözünün ardından giderek, hikayelerin etkisini en üst seviyeye çıkarmak için sürekli şiddet dolu haberleri öne sürmektedir. Silahla vurma, çocuk kaçırmalar, bombalamalar ve bunlara benzer olaylar amaç ise ya da nedensiz meydana geliyor gibi gösterilseler de, şiddetin özellikle fakir mahalleler ya da uluslararası sıcak bölgelerde her zaman muhtemel olduğunu göstermektedir.

Suç hikayelerinin daha da dramatik etki yaratması için haber programları, trajedilerin sosyal eşitsizlik ya da psikolojik patolojik belirtileri gibi daha geniş çıkarımlardan çok kişiler üzerindeki ani etkilere ve acılı ailelere odaklanır (Doğan, 2009, s.131).

3. PROBLEMİN TANIMI

Medyada, özellikle televizyonda sunulan şiddet, insanların hayatında çok önemli izler bırakmaktadır. Günümüzde televizyonda izlenen diziler, programlar, haberler , yarışmalar vs. izleyicileri mekanik hayata ve birbiriyle aynı düşünmeye sevk etmektedir. Bu renkli gözükten dünya (televizyon) ailelerin düşünceleri, önemli kararları ve hatta hayatlarını kötü yönde etkilemektedir. Bir ailede çocuk medyanın etkisi altında kalarak kendini film veya dizi kahramanlarına benzetmek istemektedir. Medyada sunulan şiddetle bir aile de şiddeti normal bir davranış gibi görmektedir çünkü medyada sunulan şiddet komedilerde, dizilerde, kadın programlarında haberlerde kabul edilebilir görünmektedir. Neredeyse tüm televizyon programlarında şiddet ve ajitasyon vazgeçilmez öğelerdir.

3.1. Medya Histerisi ve Korku Kültürü

İnsanlar şiddet içerikli medyayı çok isteseler de medyanın kendi hayatları üzerindeki etkileri konusunda endişe duyarlar. Bu endişenin iki nedeni vardır. Birincisi, düzenli olarak duygusallaştırılmış şiddet olayları tarafından ateşlenen kısa süreli histerilerdir. İkinci ve daha can sıkıcı olan unsur ise ahlak savunucuları, siyasi fırsatçılar, reytinge aç yayıncılar ve akademik dikkat peşinde koşanlardan oluşan bir karışım tarafından sürdürülen, genel bir korku kültürüdür.

Anne babalar ve toplumun yararını düşünen yetişkinlerin şiddet içerikli medya hakkında endişelenmeleri anlaşılabilir bir şeydir. Eğlence medyası, izleyicilerin dikkatini üzerlerinde tutmak için dramatik gerginliğe ve şiddet duygusunu harekete geçirmeye güvenmektedir. Film ve televizyon yapımcıları, sanatsal kararlarını savunurken şiddetin tarih boyunca hikaye anlatımının temel parçası olduğu iddiasına dayanmaktadırlar. Bunların hepsi, izleyicilerin tepkilerini dile getirecek bir ses ve kaygılarını yatıştıracak bir otorite aramalarına neden olan bir korku kültürüne katkıda bulunmaktadır.

3.2. Medyada Şiddete Karşılık Vermek

Medyada şiddet düşman değildir, dost da değildir. Her yerde vardır sanki ve her yerde olduğu için zapt etmek güçtür. Bir çok zararı vardır ama insanlar yine de şiddete tanıklık etmeyi çok severler. Şiddet özellikle kurban açısından ilgi ve şefkat görme ihtiyacını karşılamaya başladığı an farklı bir amaca dönüşür. Fakat şaşırtıcı bir biçimde çok az insan şiddetin etkilerinin kurban ve tanıkları üzerindeki gerçek etkilerini derinlemesine anlar.

Medya eğitimi, medyada şiddet vurgusuna karşı doğrudan ve en etkili yaklaşımdır. Medyada şiddet ve şiddet temsillerinin nasıl işleve sahip tüm açıklığıyla göstermek ve insanları izledikleri şiddete tepki vermeye bilinçlendirmek, bunların yaratabileceği tüm olumsuz sonuçların en aza indirgenmesine yardımcı olabilir.

David Trand'e görüşüne göre "Medyada şiddetin etkilerini en aza indirmenin, çocukları ve diğer hassas izleyicileri medyanın "kötü" etkilerine karşı "koruyabileceğimizi" farz etmekle aynı şey olmadığını belirtmek önemlidir. Hiç bir eğitsel program, medyada şiddet sorunlarını yok edemez, insanlara gözlerini kapamaları, televizyonlarını kapatmaları ya da "sadece hayır de" talimatını vererek onları etkili bir biçimde görünmez kılamaz. Şiddet temsilleri medya ortamımızın içine işlemiştir ve anlaşılmaları gerekir."

Şiddeti bitmeyen mesajlar güçlüdür çünkü toplumsal bir görüş, insanların nasıl davranabilecekleri hareket edebilecekleri ya da etmeleri gerektiği, hissedebilecekleri ya da hissetmeleri gerektiği konusunda bir bakış açısı oluştururlar ve bunu yaparken medya, şiddetin normal görünmesini sağlayarak onu doğallaştırır.

Televizyondaki şiddet içerikli bir sahne, izleyicinin yaşına, ırkına, dinine, etnik kökenine, kişisel deneyimlerine, yaklaşımlarına ve geçmişine bağlı olarak her bireye farklı şeyler ifade eder. Şiddet gereksiz yanlış ya da yersiz olduğunda eleştirel izleme

ortaya çıkar. Televizyonda ya da internette mevcut olan Őeylere sınırlama getirmek duruma pek yardımcı olmaz ama daha fazla tartışmanın ve tüketicisi ęiminin yardımı olacaktır. Medyada şiddeti, anladığımız, onu sevmediğimiz, sevdiğimiz ve kullandığımız çeşitli Şekilleri tartışarak konuşmayı ileriye taşırız (Trend, 2007, s.162).

4. ‘KÖR DÜŞÜNCELER’ STOP MOTION CANLANDIRMA PROJESİ

Projenin temelinde yer alan ‘Medyada Şiddetin Birey ve Toplum üzerindeki Olumsuz Etkileri’ni anlatmak üzere bir canlandırma projesi tasarlanmıştır.

Senaryo medyadaki şiddetin varlığını ve etkilerini belli simge ve metaforlar ile anlatırken hikayede bir ana karakter tasarlandı. Stop Motion tekniğinin lineer iş akışı nedeniyle daha çekime başlanmadan önce filmin her karesini belirlemek için ayrıntılı bir storyboard ilk sahneden son sahneye kadar defalarca çizildi.

Stop Motion tekniğinde karakterlerin 3 boyutlu olması düşünüldü bu nedenle karakterler oyun hamuruyla yapıldı ve test amaçlı küçücük bir set hazırlandı. Kamera açılarını kontrol edildikten sonra storyboarda ara sahneler eklendi, kamera açılarını belli etmek için çekim planı çizilmeye başlandı.

Çekim planında yakın çekimler ve geniş plan çekimini vs. belirtildi. Set hazırlığında ilk deneme sahneler için karton kutu kullanıldı, ışık kaynağı olarak 2 lamba kullanıldı, modelleme için kullanılan oyun hamuru ilk aşamada kolay şekillendiği için iyi görünüyordu ama sonra parçalanması ve kuruması büyük bir sorun yarattı, hamur seçiminde defalarca deneme yapıldıktan sonra sonunda kurumayan ve sert olan bir hamur bulundu, kullanılan hamur sert olduğu için modellerde iskele kullanmaya gerek kalmadı.

Modellerin hazırlanmasından sonra setin son halini hazırlanmaya başlandı. Beyaz kâğıt ve karton kutu kullanılarak masa üzerinde beyaz şehir yapıldı, kamera açılarını her taraftan kontrol edildi, son olarak tekrar çekim planını değiştirildi ve bazı sahneleri daha da etkili olması için değiştirildi.

4.1. Kullanılan İmge ve Metaforlar

Şehir için kirli beyaz renk kullanımı televizyona bağımlı toplumun hayatındaki cansızlık ve ruhsuzluğun göstergesidir.

Kitabın mavi olma sebebi, rengin bilgi ve geniş ufukların simgesi olmasıdır.

Karakterlerin gri olma sebebi, beyaz şehirde (ruhsuz) yaşayan insanların renksiz (bilgisiz, cahil, nötr) olmasıdır.

Kamera açısı; yukarıdan çekmiş olduğum sahnelerde, yukarıdan birisinin izlediği duygusunu vermesi amacıyla kullanılmıştır.

Karakterlerin robotlaşması (TV ekranına dönüşmeleri): TV programları ve dizilerin etkisinde kalan insanların normal hayatlarından vazgeçip otomatik (makineleşme) bir hayata girmeleri, TV’den örnek aldıkları rollerden ve kahramanlardan her zaman “daha güçlü olan kazanır” fikrine alışmaları ve bu ideolojik tacize izin vermelerini sembolize etmektedir.

TV kapama sahnesi: Bu durumu farkedenden ve makineleşmeye karşı olan tacize izin vermeyen yeni bir neslin göstergesidir. TV’yi kapatarak ve kitabı eline alarak yeni, renkli (bilgili ve kültürlü) bir hayata başlamaktadır.

Kitap filmde bilgeliği ve kültürü temsil etmektedir

Renkli sokak, sahte hayat imgeleriyle insanların hayatlarını kötü yönde etkileyen televizyonların oluşturduğu bir labirent duvarıdır. bu labirentten çıkmak mümkün değildir.

Kitap ve renkli sokak herkesin hayatında olan simgelerdir, kitap bilgidir, renkli sokak (TV) cahillik ve bilgisizliğin kaynağıdır.

4.2. Canlandırma Filminin Ana Mesajları

İlk sahnede gözüken, renksiz ve cansız, bulutlu ve gri gökyüzü olan bir şehirde evlerin duvarlarının kirli beyaz olması ruhsuzluk ve renksizlik göstergesidir.

İkinci sahne sadece kitap üzerine odaklanan bir sahnedir, kitabın üzerinde televizyona karşı bir işaret gözükmektedir, bu işaret medya bağımlılığına karşı insanları bilinçlendirmeye yönelik bir hareketin temsilidir. Kitapta kullanılan mavi renk insanlar tarafından göz ardı edilen kitabın hem bilgeliğini hem de hala bir umudun var olduğunu ifade etmektedir.

Bir sonraki sahnede insanların bilişsizce ve amaçsızca yürümeleri tekdüze hayatlarında herhangi bir amaçları ve istekleri olmadığını betimler. İnsanlar amaçsız ve cahil olan bir şehirde yaşamakta ve hiçbir şeyin farkında değildir, onları uyaran bir kitabın üzerinden geçmekte ama onu hiç fark etmemektedirler..

Sonraki sahnede ana karakter ailesiyle gözükmektedir. (medyada aileler üzerinde en büyük etkiyi yaratmaktadır) Kitabı fark ederler ama onlar için renkli sokak dahada cazip görünmektedir çünkü dünyaları siyah beyazdır, hayatlarında renk istedikleri için renkli sokağın cazibelerini keşfetmek istemektedirler.

Sonraki sahnede ana karakterin şaşkın yüz ifadesi ve sokağın önünde durup bakması, bir seçim kararını göstermektedir. Kitap ve renkli sokak arasındaki bir seçim. Bir adım öne gelmesi ve kitabın üzerinden geçmesi renkli sokağı seçtiğini göstermektedir..

Diğer insanların ana karakterin yanına gelmeleri, insanların sürü psikolojisiyle davranarak hata yapmaya ne kadar meyilli olduğunu göstermektedir. Bir kişi kötü yolu seçse bile diğerleri de bilgi sahibi olmadıkları için hiç düşünmeden, sonuçlarını göze almadan o yolu seçmektedir.

Renkli görünen sokak (televizyon ekranları) ilk başta herkesi kendine çekmekte herkese (çocuklar, kadınlar, erkekler, yaşlılar ve gençler için) şiddetin ön planda olduğu farklı programlar gözükmemektedir.

Sonraki sahnede insanlar, ana karakterin peşine takılıp kitabı ezip sokağa girmekteler. Bu sahne yine insanların bilgi sahibi olmadıklarını, ne kadar taklit etmeye ihtiyaç duyduklarını göstermektedir. İnsanlar sokağa girdikten sonra kitap hala yerde durmaktadır. İnsanlar kötü yolu seçtikleri için kitabın üzerinden geçip sokağa girmektedir.

Bir sonraki sahne insanların renkli şehre girmeleri ve sahte bir mutluluk içinde bir şekilde etrafa dağılmalarıdır, bu sahnede insanlar o şehre adapte olup o renkli dünyayı sevmeye başlamışlardır (gülümseme sahnesi) artık herkes bir köşeye çekilmektedir, (ailelerin dağılması ve insanların yalnızlaşması), ailelerin fertleri televizyon izlerken programların ve dizilerin etkisi altında kalarak, davranış şekilleri, hayattan beklentileri, ve hatta konuşma şekillerini değiştirmekte, bu durum çocuklar ve eğerler üzerinde daha da yıkıcı etkiler bırakmaktadır.

Günümüzde her yaş gurubu için yapılan televizyon programları, hatta en basiti hangi kanalın izleneceği aile içinde şiddetli tartışmalar yaratabilmektedir o yüzden şimdilerde televizyon artık bir özel eşya gibi aile fertlerinin odasında bulunmaktadır, ve herkes, ne kadar yıkıcı olduğunun farkında bile olmadan, hiç kaçırmadan en sevdiği programı izlemektedir.

Örneğin bir komedi programının şiddet sahnesinde(şakayla dayak sahneleri) veya küfür içerikli bölümünde herkesin kahkahalar attığı sıklıkla görülmektedir, bu davranış bir genç veya ergen tarafından normal bir davranış olarak değerlendirilmektedir.

Veya bir başka örnek verirsek; dizilerde genelde tecavüz ve kadına şiddet sahneleri görülmektedir, böyle diziler tecavüz olayını daha da basit ve anlık bir olay gibi sürekli göstermektedir. Bu durum herkes arasında düşmanlık, nefret, güvensizlik yaratabilmekte ve her zaman kadını güçsüz göstermektedir. Böyle görüntüler kadınlarda erkeklere karşı güvensizlik ve korku yaratabilmekte, erkekler ise, şiddeti kadını susturmak için bir silah olarak kullanabilmektedirler. Çok basit ve eğlence amaçlı sadığımız televizyon böylece çok hastalıklı bir toplum yaratabilmektedir.

Bir sonraki sahnede ana karakter oturmuş ve ekranları izlemektedir, ilk başta mutlu ama yavaş yavaş sinirli bir yüz ifadesi ortaya çıkmaktadır. Herkesin yüz ifadesi sinirli bir hal alır (artık renkli dünya her kesin yüzünü güldürmez) Bu sahnede, televizyondaki diziler, programlar, haberler, kadın programları vs. ile karşı karşıya kaldıkları için herkesi psikolojik olarak etkilemektedir. Bu etkiler kendine güvensizlik, korku, yalan dünya yaratmak, kendini kıyaslama, şiddet sahnelerinin etkisinde kalma vs. problemler yaratmaktadır.

Sonraki sahne renkli şehrin üst katındaki patronun düğmeye basıp gülme sahnesidir. Bu sahnede patron medyayı yöneten kişileri temsil etmektedir. Hiç bir şeyi umursamayıp sadece kendi menfaatlerini düşünmektedirler. Medyayı yönetenler, her türlü şiddet içerikli görüntüleri veya insanları psikolojik olarak etkileyen görüntüleri kullanmaktadırlar ve insanların hayatlarını ve düşüncelerini ele alıp onlara yön vermektedirler. Televizyondaki programlar ve diziler birer ideolojik tacizdir ve ne yazık ki insanlar buna değer vermektedir.

Sonraki sahne insanların televizyona benzeyen bir robota dönüşmesi sahnesidir, bu sahnede önce yüz ifadesi değişmekte sonra yavaş yavaş fiziksel değişimler ortaya

çıkılmaktadır. Medya (özellikle televizyon) insanların robotlaşmasına, aynı düşünmesine ve daha da cahilleşmesine sebep olmakta, özellikle çocuklar ve ergenlerde olumsuz etkiler bırakmaktadır. Medyada sunulan şiddet psikolojik olarak da insanları etkilemektedir, insanları şiddetin normal bir davranış olduğuna inandırmaktadır ve insanlar isteklerini elde etmek için şiddet uygulamaktadır.

Bir sonraki sahne robotların kavga ve sonunda ölme sahnesidir, bu sahnede medyanın (televizyonun) etkisi altında kalanlar birbirlerini yok etmeye çalışmaktadır. İnsanların beynini makine gibi yapan medya insanları birer canavara dönüştürmekte, artık insanlar şiddeti bir çözüm olarak görmektedirler. Robotların ölme sahnesi, şiddetin bir nesli tamamen silebileceği anlamına gelmektedir.

Sonraki sahnede bir başka karakter kanepede oturmuş, televizyonu kapatıp önündeki mavi kitabı okumaya başlamıştır. Kanepede oturan kişi medyanın olumsuz etkilerine karşı bilinçli yeni nesli çağrıştırmaktadır, bilgi sahibi olan ve geçen neslin yanlışlarını kapatan bir nesil. Bu sahnede yine her yer bembeyaz, cahil ve bilgisiz olan geçmiş nesil yeni nesil için renksiz bir dünya bırakmakta ama yeni nesil onların yürüdüğü yoldan yürümek istemediği için önündeki kitabı okumaya başlamakta ve yeni, bilgili ve cahilliğe yol vermeyen bir nesil yaratmak istemektedir.

Sonraki sahnede kanepede oturup kitabı okuyan karakterin yanındaki saksıda çiçekler açmakta ve beyaz şehir renklenmektedir. Bu sahnede çiçeğin açılması, insan bilgisi ve düşüncesinin ilk başta kendi hayatını canlandırdığı, ve daha sonra yavaş yavaş bilgili ve renkli bir dünyaya sebep olduğu anlamına gelmektedir. Şehrin renklenmesi, herkesin kendi düşüncesi ve yaşam tarzından başlayarak bir şehir, sonra bir ülke, ve sonunda cehaletin son bulduğu, kültür ve bilgi anlamında zengin olan bir dünyaya sebep olabileceğini göstermektedir...

4.3. Çekim Hazırlıkları

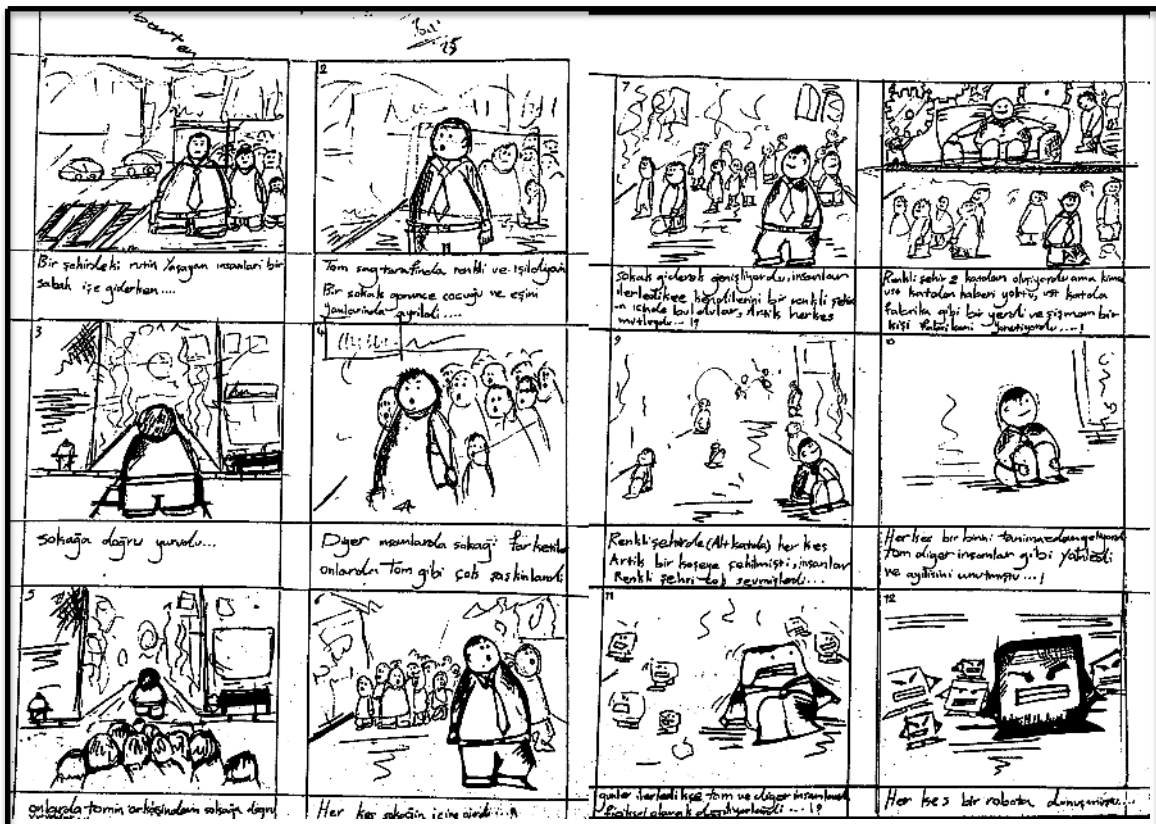
Çekime başlamadan önce daha önce hazırlanan storyboard'dan çekim planı çizildi, sahnelerin yakın ve uzak çekimlerini belirlendi, çekim için SLR kamera kullanıldı.

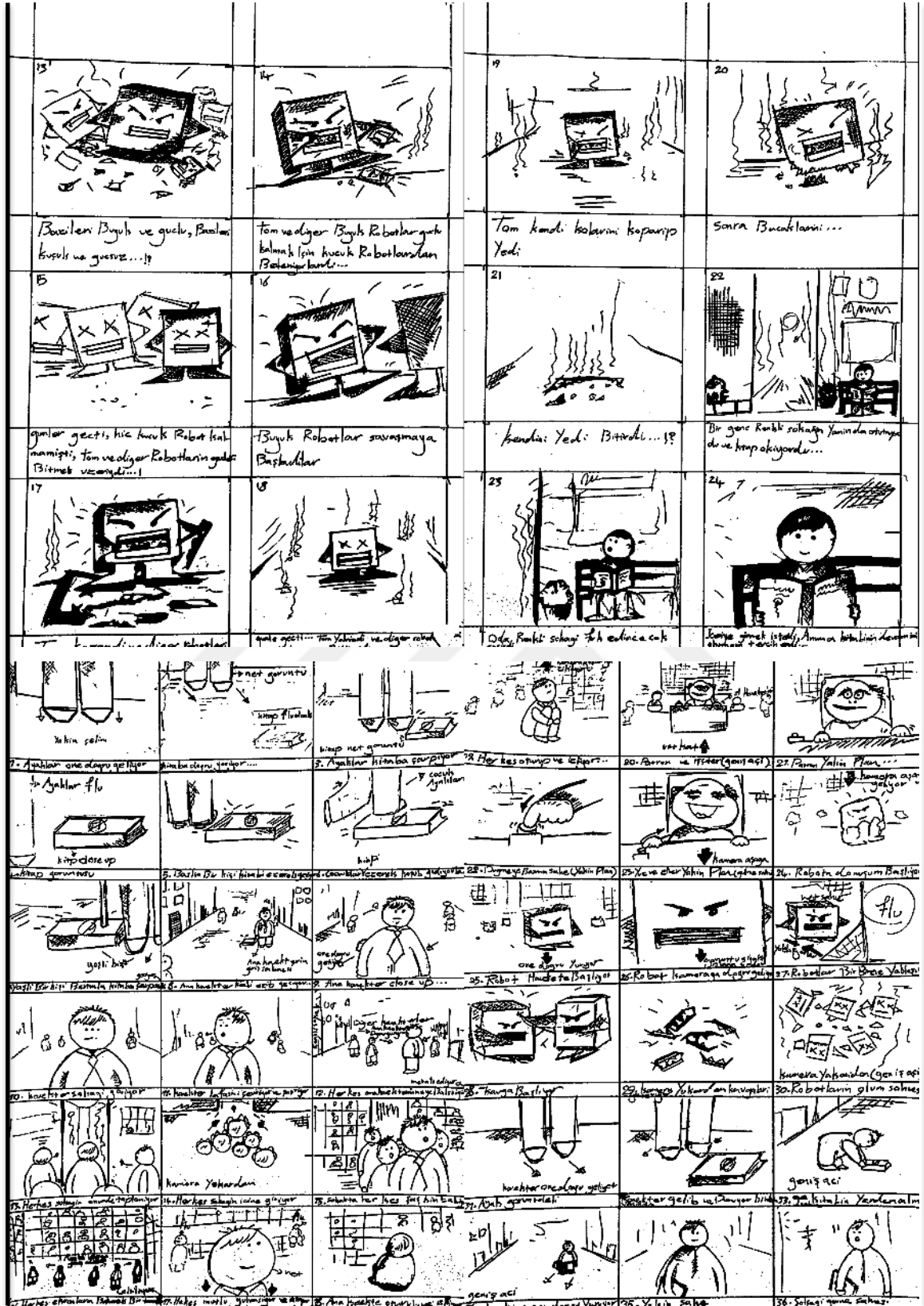
Canlandırmanın yapılması için kurumayan hamur, beyaz kâğıt, karton ve after effects keying işlemi yapmak için turuncu fon karton kullanılmıştır.

4.3.1. Storyboard

Filmin senaryosu yazıldıktan sonra hikayeye göre storyboard çizmekle başlandı, sahneleri kareler ayrıntılı şekilde çizildi, her kareye özel, altında hikayeyi anlatıldı böylece hikaye daha da net olmaya başladı.

4.3.2. Çekim Planı

İkinci aşamada filmin shane açıları ve kamera hareketlerini belirlemek üzere çekim planını hazırlandı, bir sonraki aşamada ise karakterler çizildi ve hamurla modellemeleri yapıldı.

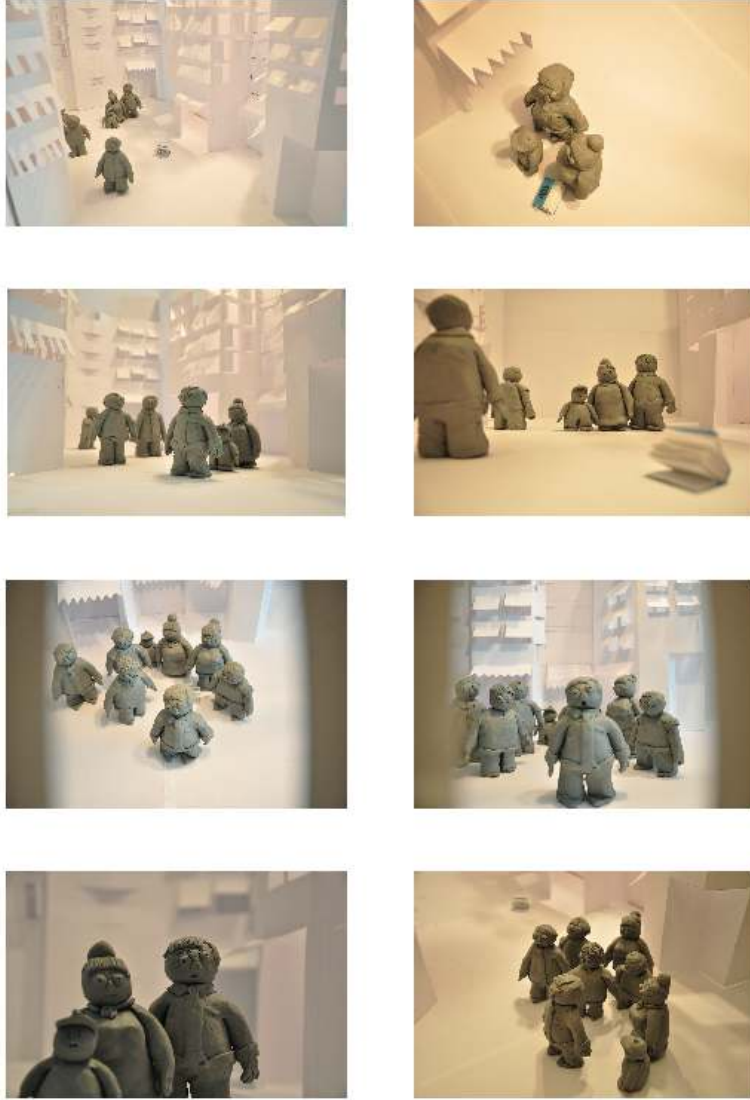

Çizim 2. Çekim Planı Çalışması

4.3.3. Kamera Açılıarı

Set hazırlama aşamasına gelirse, defalarca deneme yapıldıktan sonra ruhsuz ve renksiz bir şehri göstermek için bembeyaz kartondan kullanıldı. Çekim planıyla adım adım çekime başlandıktan sonra bir şeylerin eksik olduğunu düşünüp (fotoğraf

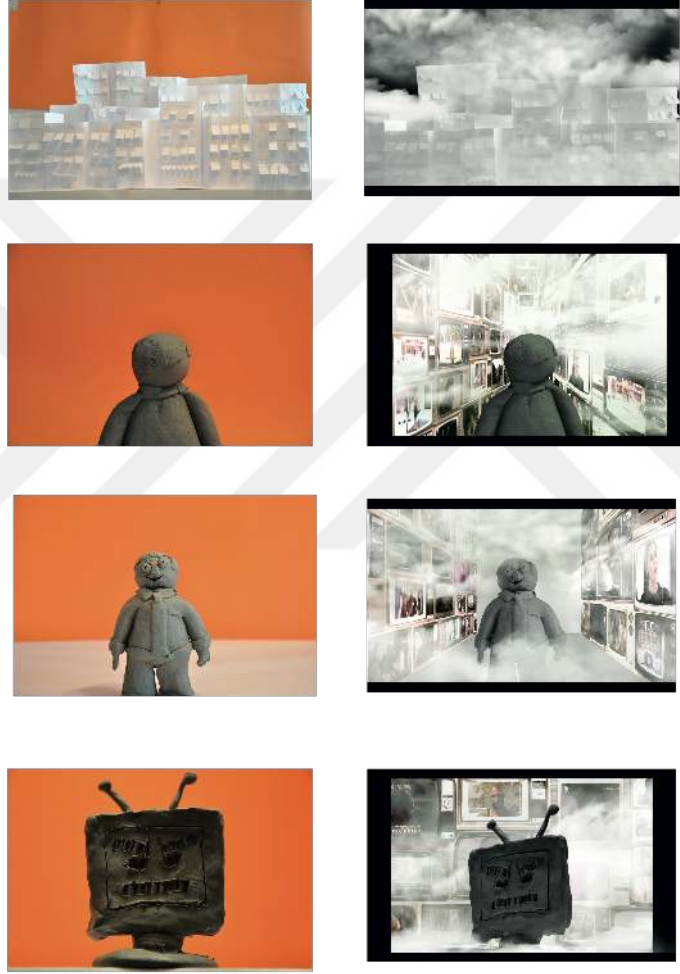
çekmekte) tekrar tekrar çekilen kareler izlendi. Sadece tek açıdan çekilen karelerde ifadenin yetersizliği anlaşıldığı için 2 kamerayla çekime başlandı.Ama kamera özelliklerinin aynı olmaması nedeniyle görüntüler çok farklı çıktı bu yüzden tek kamerayla çekmeye devam edildi ama bir sahne bir kaç açıdan çekilerek montajdan sonra istenilen sonuç alındı.

Fotoğraf 1. Sahneleri Farklı Açılardan Çekim Görüntüleri

4.3.4.Montaj ve Görsel Efektler

Arter Effects’de karakterlerin arkasına televizyon duvarı oluşturmak için keying tekniği kullanıldı. Karakterleri oluşturan hamurun rengi yeşile yakın olduğu için ona en zıt renk olan turuncu renkte fon kartonları işaretlenerek kullanıldı.

Fotoğraf 2. Efektler Eklendikten Önce ve Sonra Görüntüleri

OLUMSUZ

OLUMLU

Fotoğraf 3. Keying işlemi sonrasında olumsuz ve olumlu sonuç veren sahneler

4.4. Senaryo

Beyaz ve ruhsuz bir şehirde, bir sabah Can ailesiyle (eşi ve çocuğu) birlikte diğer insanlar gibi sokaktan geçiyordu. Beyaz şehirde Can tıpkı diğer insanlar gibi mutsuzdu. Yere düşmüş mavi bir kitap vardı. Kitabı kimse fark etmiyordu ve üzerinden geçiyordu. Can kitabı gördü ve durdu, kitaba baktı, ama sokağın sol tarafında ışıldayan, renkli bir sokak gördü. Renkli sokak mavi kitaptan daha cazibeli görünüyordu. Can çok şaşırmıştı. Bir kaç dakika durdu ve hayranlıkla renkli sokağa baktı. Diğer insanlar Can'ın neye baktığını merak edip ona doğru yürüdüler, Can, eşi ve çocuğunun yanlarından ayrıldı ve sokağa doğru yürüdü. Diğer insanlar Can'ın peşinden sokağa doğru yürüdüler. Herkes sokağa girdi, her şey renkli ve güzel görünüyordu. Sokak gittikçe genişliyordu ve renkli bir şehre varıyordu. Herkes renkli şehirde artık çok mutluydu. Can, diğerleri gibi bir köşeye çekildi ve duvarlardaki renkli görüntüleri izlemeye devam etti. Renkli şehir iki kattan oluşuyordu. Üst kattan kimsenin haberi yoktu. Renkli şehrin üst katında masa başında oturan bir patron vardı ve hedefine ulaştığı için sinir bozucu bir şekilde gülüyordu. Masasının üstünde olan düğmeye basmak için heyecanla bekliyordu. Artık herkes renkli şehrin içine girdiği için düğmeye basma zamanı gelmiş. Sonunda patron düğmeye bastı ve kahkahalar attı. Alt kattaki insanlar renkli şehrin cazibesinde kaybolmuşlardı, artık hiç kimse ne yaptığının farkında değildi. İnsanların yüz ifadeleri giderek sinirli bir hal alıyordu. Yavaş yavaş herkes fiziksel olarak değişiyordu, herkes robota dönüşmeye başladı ve sonra sinirli bir televizyon ekranına dönüştü. Robotlar birbirlerine saldırmaya başladılar, her yer toz duman oldu, robotlar birbirlerine yok etmek için çaba gösteriyorlardı. Sonunda robotların hepsi öldü. Bir anda televizyon ekranı kapandı, bunların hepsi beyaz şehirde yaşayan ve evinde oturan Can'ın televizyon görüntüleriydi. Pencerenin önünde, koltuğunun üzerinde oturan Can, kumandayı televizyonu kapattıktan sonra sehpanın üzerinde bıraktı ve önünde olan mavi kitabı eline alıp okumaya başladı. Bir kaç dakika sonra, koltuğunun yanında olan kurumuş çiçekleri canlanmaya başladı. Koltukta oturan Can kafasını çevirdi ve çiçeklerin açmasına bakarken pencereden şehrin renklendiğini fark etti. Artık her şey renkliydi.

KAYNAKÇA

Akın, A, Kaymak, A, Doğu, B, Aygöl, E, Sütçü, G, Dirini, İ, Binark, M ve Çomu, T, **Yeni Medyada Nefret Söylemi** (Birinci Baskı), Kalkedon Yayınevi, İstanbul, 2010.

Bilgili, C, Şener, G, **Kitle iletişiminde Yaşanan Değişimler** (Birinci Baskı), Grafik Tasarım Yayınevi, İstanbul, 2013.

Gerbner, G, **Medyaya Karşı** (Birinci Baskı), Ayrıntı Yayınevi, İstanbul, 2014.

Kafka, F, **Dönüşüm** (Üçüncü Baskı), Remzi kitabevi, İstanbul, 2015.

Kellner, D, **Medya Gösterisi** (İkinci Baskı), Pınar Yayınevi, İstanbul, 2013.

Mcluhan, M, Fiore, Q, **Medya Mesajı Medya Mesajıdır** (Birinci Baskı), Kapital Medya Yayınevi, İstanbul, 2012.

Özel, S, **Yeni Medya Çağında Televizyon** (Birinci Baskı), Derin Yayınevi, İstanbul, 2015.

Özer, Ö (Ed), (2010). **Medyada Şiddet Kültürü** (Birinci Baskı). Özer, Ö. “Medyanın İdeolojik Şiddeti”, Nüve Kültür Merkezi, İstanbul, 2010, 523-546.

Saramago, J, **Blindness** (İkinci Baskı), Negarestan Yayınevi, Tahran, 2007.

Trend, D, **Medyada Şiddet Efsanesi** (Birinci Baskı), Yapı Kredi Yayınevi, İstanbul, 2007.

Yanikkaya, B, Çoban, B, Çoban, S, Köker, E, Doğanay, Ü, Keskin, F, Özdemir, İ, Sünbuloğlu, N, Özçınar, M, Doğan, H, Dikeç, N, Tuncel, T ve Polat, N, **Medya Milliyetçilik Şiddet** (Birinci Baskı), Su Yayınevi, İstanbul, 2009.

ÖZGEÇMİŞ

Temmuz 1989 tarihi, İran Tebriz ilçesi doğumluyum. İlk, orta ve liseyi (grafik tasarım bölümünde) Tebriz’de tamamladıktan sonra, Beykent üniversitesi, güzel sanatlar fakültesi, grafik tasarım bölümüne kâğıt oldum. Bu bölümde 2013 yılında mezun olduktan sonra Beykent üniversitesi, sosyal bilimler enstitüsü, iletişim sanatları ve tasarım bölümünde yüksek lisans eğitimine başladım.

Özel ilgi alanlarım tasarım, tarih ve edebiyattır.

Yabancı dillerim İngilizce, Türkçe ve Azerice.

Aday: Haniyeh Aeni